Fiecare vede ceea ce vrea să vadă

On Decembrie 10, 2022

Dacă nu te vezi în ceea ce privești, înseamnă că privești fără a vedea.

Înaintea ochilor mei apărură dintr-o dată mai multe televizoare, dispuse paralel, unde imaginile se repetau anapoda prin învârtirea completă a unui ciclu de dilatări și comprimări ale timpului. Un timp paralel, al uitării și al regăsirii, al memoriei și al tăcerilor eterne, care nu mai avea răbdare să aprofundeze tainele "nepătrunsului" meu. Pe deasupra, nicio altă vedere din lume, chiar și umanizată după imaginile pe care le arătau oricare dintre televizoare, n-ar fi putut să condiționeze percepția succesiunii culorilor și a formelor care inoculau în mintea mea ideea simultaneității de mici evenimente aflate în desfășurare.

Şi, cum privirea încerca să se focalizeze doar asupra unui singur televizor, punând la punct câteva metode de încetinire a imaginii detectată prin harul ochiului de a crea o iluminare laterală, fie printr-un proces extrinsec ochiului, am putut să-mi abat gândurile de la cursul lor firesc și să nu mă pierd printre șoapte enigmatice, printre realități pe care nu le pricep. Or, așa cum în artă nu trebuie căutată imitația lucrurilor, ci felul cum sunt reprezentate ele, tot astfel vederea mea nu trebuia să se focalizeze prea mult asupra unui mijloc de "presiune" psihologică, ci trebuia să-mi reediteze gândurile, trăirile, impresiile, încât să opereze o transpoziție emoțional-imaginativă.

Doar așa, privind o imagine cu ochi de culoare deschisă, fără să sincronizez ecranul televizorului cu traseul optic al subiectivismului meu, aș fi putut oare să modific imaginea timpului care devine necruțător și intolerant? Şi dacă privirea mea era pur și simplu denaturată de imaginile distorsionate ale televizorului, luând forma unei curbe ilogice de randament inversat, dincolo de ceea ce se vede, nu-i așa că ochiului meu i-ar trebui puțină distanțare de realitate încât să pătrundă în lumea unei utopii numite "Odyssey of the Despairing Mind" ?

Atunci am înțeles adevărata menire a televizoarelor care derulează imagini fără vreo legătură aparentă cu domeniul realului sau existentului: că ceea ce văd nu încetează să se schimbe și, în multe cazuri, nu încetează să genereze experiențe de realitate virtuală.

Leadership: Poți să îți concepi imaginea de sine în funcție de un obiect propus spre a fi observat, prelungind durata observării la nivelul unei trăiri care nu se consumă?

Încă nu s-a terminat aventura din camera "connected tv devices". Ochii mei, plini de curiozitate, sensibili la prezența misterului în tot și în toate, deschiși către dimensiunea enigmatică a fiecărei situații, încă voiau să găsească un sens mai larg celor văzute, sub acoperirea unei ficțiuni care să fie luată drept realitate, una care să depășească cadrul firesc al lucrurilor. Puteam alege să trăiesc această ficțiune ca pe un soi de stare de spirit continuă, și s-o împreunez cu arta abstractă a pictorului Gianfranco Chiavacci care abordează, de asemenea, arta optică și arta cinetică, având totuși libertatea de a o părăsi oricând.

Așa că m-am întors în aceeași cameră întunecoasă, lipsită de lumină naturală, unde televizoarele continuau să deruleze rapid imagini color, dar fără sens. Imaginile păreau un joc de puzzle bazat pe geometrie care mă făcea să apăs tot felul de pătrate și alte forme geometrice de pe ecran pentru a completa numeroase zone de culoare. Încet, încet, îmi dădeam seama că fiecare imagine a fiecărui televizor furniza o secvență din capcanele minții, din exilul inimii mele dintr-o "repetată uitare" în trăire, ca într-o privire nostalgică spre trecut, recuperând fragmente de timp și de memorie capabile să-mi redea o parte din destinul meu contorsionat, demn de un thriller.

În felul acesta s-a realizat o legătură permanentă între ceea ce este cunoscut și necunoscut, prin introducerea minții mele într-un spațiu al întâlnirilor cu alteritatea, unde eu însumi am devenit imaginea unei alte imagini a cărei percepție a depins de direcția privirii. Da, așa e, televizoarele păreau să-mi asalteze mintea cu imagini care se succedau rapid, pline de mișcare și acțiune intensă, ca și când eu însumi aș fi existat într-un tablou cu imagini mișcătoare, care păreau că ies din ecran, iar tabloul părea a fi mai deștept decât mine, fiindcă reda realitatea mea cu o acuratețe cromatică excelentă a culorii.

Leadership: Poți considera "osmoza" drept caracteristică pentru lumea ta lăuntrică, prin întrepătrunderea acelor imagini reale care au calitatea transcendenței și a atemporalității?

Până la urmă, pentru a explica o artă abstractă, simbolică, suprarealistă, sunt nevoit să declar că m-am observat pe mine însumi în niște imagini care par foarte reale, dar nu corespund cu nimic din realitate, fiind un fel de halucinații stranii, reconstrucții aleatorii ale cortexului. Ca niște vise plămădite aievea, legate în timp și petrecute în același spațiu. În acest context, numai artistul reușește să creeze o serie de imagini, de situații care pot să aducă o persoană la o anumită stare sau la un anumit gest, și cred că imaginile tridimensionale ale televizoare erau ele însăși proiecții de idei proiectate de mintea mea în exterior. Proiecții ale unei minți care se caută pe sine.

Față de aceste mijloace de proiecție a imaginilor tot mai schematizate, tinzând către simboluri, către semne și forme matematice, cu care încercam să mă familiarizez, m-am aflat permanent între cunoaștere și necunoaștere, deoarece dincolo de ceea ce observam direct se afla o serie întreagă de însușiri și relații necunoscute, și neînțelese de mine.

Lucrul acesta intră în socotelile celebrului psiholog Paul Popescu Neveanu, care spunea la un moment dat: "*Caracteristică pentru lumea lăuntrică imaginativă a artistului este osmoza, întrepătrunderea imaginilor de diverse feluri. Orice artist are dezvoltat într-un înalt grad darul sinesteziei. El traduce în limbajul său specific de valori vizuale, auditive, kinestezice, verbale impresii de alt gen. În legătură cu aceasta se vorbește despre o audiție colorată sau despre culori sonore, despre mișcări stridente, despre sunete mișcătoare sau despre imagini ciudate pline de contraste mari, amplificând astfel senzația de repetiție.*"

Leadershipul este orientat spre esența a două imagini observate în plan dual: una reală care te descrie cel mai bine pe tine, și alta (înclinată spre diferențiere) care sugerează acea parte a sinelui tău care iese la suprafață numai printr-o proiecție imaginară exteriorizată în creație.

Fiecare vede ceea ce vrea să vadă în lucrurile din jur, mai ales dacă acestea sunt o pură proiecție a minții. De bună seamă că o incursiune în spațiul unui decor plin de obscuritate, asaltat de un joc particular de lumini, nu poate lua în posesie decât frânturi, instantanee dintr-o realitate mai mult bănuită și intuită, decât concretă și palpabilă.

Realitate care însă adăpostește amprentele unui destin metaforic cu imens potențiat de transcendere spre o altă imagine a sinelui care dă impresia, pentru câteva momente, că între mine și realitate nu există granițe, ci doar o plăsmuire a minții de artist.

Source: https://neculaifantanaru.com/fiecare-vede-ceea-ce-vrea-sa-vada.html